

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Izabela Dehmel

Ławnicy: Halina Krzywińska

Lidia Dannelska

Protokolant: p.o. stażysty Izabela Dydyń

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Chodzieży Aleksandry Rozpłochowskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014 roku na rozprawie

sprawy **W. S.**

ur. (...) w P.

syna S. i E. zd. U.

oskarżonego o to, że:

I. W nocy z 31 sierpnia na 1 września 2013r. w C., na ul. (...) przy użyciu śrubokrętu wybił szybę w prawych przednich drzwiach samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) a następnie z jego wnętrza dokonał kradzieży latarki o wartości 30 PLN na szkodę A. K.

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

2. W nocy z 31 sierpnia na 1 września 2013r. w C., na ul. (...) przy użyciu śrubokrętu wybił szybę w prawych przednich drzwiach samochodu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) a następnie z jego wnętrza dokonał kradzieży klucza specjalistycznego o wartości 100 PLN na szkodę Ł. S.

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

3. W nocy z 31 sierpnia na 1 września 2013r. w C., na ul. (...) usiłował dokonać kradzieży telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 2000 PLN poprzez włamanie do salonu (...), w ten sposób, że przy użyciu klucza specjalistycznego do rur rozbił podwójną szybę w drzwiach salonu, jednakże zamierzonego czynu nie osiągnął, gdyż został spłoszony przez osobę przechodzącą w pobliżu a następnie zatrzymany przez patrol Policji, czym spowodował straty w wysokości 2500 PLN na szkodę Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...) z siedzibą w K., ul. (...)

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

4. W nocy 31 sierpnia na 1 września 2013r. w C., na ulicy (...) usiłował dokonać kradzieży samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o wartości 2000 PLN poprzez włamanie, w ten sposób, że przy użyciu śrubokrętu wybił szybę w prawych przednich drzwiach samochodu a następnie wszedł do jego wnętrza, jednakże zamierzonego czynu nie dokonał z uwagi na nie posiadanie przy sobie narzędzi, przy pomocy których mógłby uruchomić silnik samochodu, czym spowodował straty w wysokości 100 PLN na szkodę R. G.

tj. o przestępstwo z art. 13 § 2 k.k w zw. z art. 279 § 1 k.k.

5. W okresie od stycznia do marca 2013r. w P. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru podrobił polskie pieniądze na łączną kwotę 480 PLN w ilości 9 banknotów o nominale 50 PLN i 3 banknotów o nominale 10 PLN a następnie po obrobieniu w programie graficznym (...) wydrukował je

tj. o przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k

6. W okresie od stycznia do marca 2013r. w P. i M. gm. C. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu puścił w obieg przerobione przez siebie banknoty, tj. 9 banknotów o nominale 50 PLN i banknotów o nominale 10 PLN łącznej wartości 480 PLN w ten sposób, że 2 banknotami o nominale 10 PLN zapłacił za zakupione artykuły w sklepie osiedlowym i w sklepie (...) w P., kolejnym banknotem o nominale 10 PLN zapłacił za bilet w kasie na Dworcu Głównym PKP w P., 8 banknotami o nominale 50 PLN zapłacił za zakup telefonu komórkowego (...) i kolejnym banknotem o nominale 50 PLN zapłacił za artykuły spożywcze w sklepie w M.

tj. o przestępstwo art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k

1. Uznaje oskarżonego **W. S.** za winnego tego, że:

- w nocy z 31 sierpnia na 1 września 2013 roku w C., na ul. (...) przy użyciu śrubokrętu wybił szybę w prawych przednich drzwiach samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie z jego wnętrza dokonał kradzieży latarki o wartości 30 PLN czym działał na szkodę A. K. tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.

- w nocy z 31 sierpnia na 1 września 2013 roku w C., na ul. (...) przy użyciu śrubokrętu wybił szybę w prawych przednich drzwiach samochodu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie z jego wnętrza dokonał kradzieży klucza specjalistycznego o wartości 100 PLN czym działał na szkodę Ł. S. tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.

przyjmując, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. wymierza mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności.

2. Uznaje oskarżonego **W. S.** za winnego tego, że w nocy z 31 sierpnia na 1 września 2013 roku w C., na ul. (...) usiłował dokonać kradzieży telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 1.000 PLN poprzez włamanie do salonu (...) w ten sposób, że przy użyciu klucza specjalistycznego do rur rozbił podwójną szybę w drzwiach salonu, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż został spłoszony przez osobę przechodzącą w pobliżu, a następnie zatrzymany przez patrol Policji, czym działał na szkodę Przedsiębiorstwa Handlowo-Uslugowego (...) z siedzibą w K., ul. (...) tj. przestępstwa z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności.

3. Uznaje oskarżonego **W. S.** za winnego tego, że w nocy 31 sierpnia na 1 września 2013 roku w C., na ulicy (...) usiłował dokonać kradzieży samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o wartości 2.000 PLN w ten sposób, że przy użyciu śrubokrętu wybił szybę w prawych przednich drzwiach samochodu, a następnie wsiadł do jego wnętrza z zamiarem uruchomienia silnika, jednakże zamierzonego czynu nie dokonał z uwagi na brak umiejętności i narzędzi, przy pomocy których mógłby uruchomić silnik samochodu czym działał na szkodę R. G. tj. przestępstwa z art. 13 §2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 §1 i 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 3 k.k. wymierza mu karę 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności.

4. Uznaje oskarżonego **W. S.** za winnego tego, że w okresie od stycznia 2013 roku do marca 2013 roku w P. i M. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru podrobił polskie pieniądze tj. 9 banknotów o nominale 50 PLN i 3 banknoty o nominale 10 PLN, a następnie puścił je w obieg w ten sposób, że 2 banknotami o nominale 10 PLN zapłacił za zakupione artykuły w sklepie osiedlowym i w sklepie (...) w P., kolejnym banknotem o nominale 10 PLN zapłacił za bilet w kasie na Dworcu Głównym PKP w P., 8 banknotami o nominale 50 PLN zapłacił za zakup telefonu komórkowego (...) i kolejnym banknotem o nominale 50 PLN zapłacił za artykuły spożywcze w sklepie w M. przyjmując, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi tj. przestępstwa z art. 310 § 1 k.k. i art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 310 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 1

k.k. w zw. z art. 310 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jeden) roku i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §2 k.k. karę 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 10 (dziesięć) zł.

5. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 §2 k.k. wymierzone w punkcie 1,2,3 i 4 jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu W. S. karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności.

6. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie 5 kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięć) lat próby.

7. Na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego W. S. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

8. Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 01.09.2013 roku do dnia 24.09.2013 roku uznając grzywnę za wykonaną w wymiarze 48 (czterdzieści osiem) stawek dziennych.

9. Na podstawie art. 45 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 480 (czterysta osiemdziesiąt) zł stanowiącej równowartość korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z przestępstwa przypisanego mu w punkcie 4 wyroku.

10. Na podstawie art. 316 § 1 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci komputera przenośnego marki A. o nr seryjnym (...) wraz z kablem zasilającym przechowywanego w Składnicy Dowodów Rzeczowych Komendy Powiatowej Policji w C..

11. Na podstawie art. 230 §2 k.p.k zwraca E. S. dowód rzeczowy w postaci torby koloru czarnego – zatrzymany w trakcie przeszukania mieszkania w P. przy ul. (...) przechowywany w Składnicy Dowodów Rzeczowych Komendy Powiatowej Policji w C..

12. Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83 nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kosztów sądowych, w tym nie wymierza mu opłaty.

Halina Krzywińska Izabela Dehmel Lidia Danelska

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. S. pozostawał w związku małżeńskim z J. S.. Małżonkowie mieszkali u rodziców J. S. w miejscowości M. gm. C.. W związku z nieporozumieniami z żoną i teściami na początku sierpnia 2013 roku W. S. wyprowadził się ze wspólnego miejsca zamieszkania i zamieszkał u rodziców w P. przy ul. (...).

W okresie od 16.08.2012r. do dnia 21.01.2013r. W. S. prowadził działalność gospodarczą, następnie z uwagi na generowane straty postanowił o jej zakończeniu. Łączna wysokość zobowiązań oskarżonego wynosiła około 60.000 zł. Po wyprowadzce od żony W. S. był osobą bezrobotną, pozostawał na utrzymaniu matki i babci, podejmował prace dorywcze.

Z uwagi na problemy finansowe W. S. w styczniu 2013 roku postanowił podrobić polskie banknoty w celu wykorzystania ich jako autentyczne w czasie dokonywania zakupów. W tym celu, korzystając z komputera przenośnego marki A.o numerze seryjnym (...)będącego własnością jego siostry E. S.zeskanował banknoty polskie o nominale 10 zł i 50 zł, następnie w celu nadania im bardziej autentycznego wyglądu dokonał ich obróbki w programie graficznym (...), po czym na drukarce atramentowej marki E.wydrukował trzy banknoty o nominale 10 zł i dziewięć banknotów o nominale 50 zł. Kilka dni po podrobieniu banknotów W. S.udał się do sklepu spożywczego położonego blisko miejsca zamieszkania, gdzie kupił artykuły spożywcze, za które zapłacił podrobionym banknotem

dziesięciozłotowym. Około tygodnia później w czasie zakupów w sklepie (...)mieszczącym się na dworcu PKP w P.kupując artykuły spożywcze ponownie zapłaci podrobionym banknotem o nominale 10 zł. Kilka dni później kolejny podrobiony banknot dziesięciozłotowy oskarżony wydał płacąc za bilet na trasie P.– M., w kasie Przewozów Regionalnych na Dworcu Głównym w P.. W tym samym czasie W. S.dokonał w komisie mieszczącym się w P.przy ul. (...)zakup telefonu komórkowego (...)za kwotę 400 zł, za który zapłacił ośmioma podrobionymi banknotami o nominale 50 zł. Na początku marca 2013 roku W. S.dokonał zakupu napoju w sklepie spożywczym w M., za który zapłacił podrobionym banknotem pięćdziesięciozłotowym.

W dniu 02 września 2013r. w trakcie przeszukania mieszkania w P. przy ul. (...) funkcjonariusze policji zabezpieczyli komputer przenośny marki A. o numerze seryjnym (...) wraz z kablem zasilającym i torbą, które to przedmioty stanowią własność E. S.

W wyniku odzyskiwania danych z dysku twardego zabezpieczonego komputera ujawniono miniatury przedstawiające wizerunki banknotów polskich o nominale 10 zł i 50 zł.

W dniu 31 sierpnia 2013 roku W. S. przyjechał do C., gdzie zamierzał spotkać się ze znajomymi, a następnego dnia odwiedzić J. S.. Do C. przyjechał pociągiem, z dworca został przez kolegę P. S. (1) i jego znajomego K. Ł.. Następnie wszyscy udali się do miejsca zamieszkania P. S. (1) w R. przy ul. (...), gdzie wspólnie spożywali alkohol. Około godziny 23.00 wszyscy udali się pieszo do dyskoteki (...) mieszczącej się przy promenadzie przy Jeziorze M.. Tam spotkali R. S. i F. P. i razem przebywali w lokalu przez okres niecałej godziny. Następnie postanowili promenadą wrócić do Rataj. W drodze powrotnej W. S. oddalił się od reszty grupy i udał się w kierunku centrum miasta. Idąc ulicą (...) przy bloku nr 16 zobaczył zaparkowany samochód marki O. (...) o nr rej. (...) do którego postanowił się włamać i dokonać kradzieży znajdujących się w nim przedmiotów. W tym celu śrubokrętem wybił szybę w przednich prawych drzwiach pojazdu, po czym po otwarciu drzwi zabrał z jego wnętrza klucz specjalistyczny do rur o wartości 100 zł.

Następnie W. S. poszedł w stronę (...), gdzie na ul. (...) stał zaparkowany pojazd marki M. (...) nr rej. (...). Oskarżony postanowił dokonać kradzieży pojazdu w celu jego sprzedaży i uzyskania w ten sposób środków finansowych. W tym celu przy użyciu śrubokręta wybił prawą szybę w przednich drzwiach pojazdu, po czym wsiadł do samochodu z zamiarem uruchomienia silnika. W związku z tym, że nie znał sposobu uruchomienia silnika bez klucza oraz nie posiadał stosownych narzędzi, które mogłyby służyć do dokonania tej czynności wysiadł z samochodu i poszedł dalej.

Wartość samochodu M. w dniu 31 sierpnia 2013r. wynosiła około 2.000 zł, natomiast koszt wstawienia nowej szyby to około 150 zł.

Następnie W. S. idąc ul. (...), zobaczył zaparkowany samochód marki S. (...) o nr rej. (...), do którego również postanowił się włamać w celu dokonania kradzieży. Przy użyciu śrubokrętu wybił szybę w przednich prawych drzwiach pojazdu, wsiadł do środka i ze schowka dokonał kradzieży latarki o wartości 30 zł, po czym oddalił się.

Idąc dalej ul. (...) doszedł do salonu (...), gdzie na wystawie zobaczył aparat telefoniczny Samsung G. (...) i postanowił dokonać jego kradzieży. Za pomocą uprzednio skradzionego klucza specjalistycznego zaczął rozbijać szybę w drzwiach wejściowych salonu. W momencie, gdy otwór był na tyle duży, że można było wejść do wnętrza W. S. usłyszał krzyk jakiejś osoby, w związku z czym zaczął uciekać. W tym czasie nadjechał patrol policji w osobach st. sierż. B. K. i st. post. B. S., który w pościgu pieszym o godz. 02:50 dokonał zatrzymania oskarżonego.

Aparat telefoniczny Samsung G. (...) był wersją demonstracyjną bez możliwości wykonywania połączeń, jego cena wynosiła 1000 zł. Koszt naprawy szyby w drzwiach wejściowych wyniósł 420 zł brutto.

Po zatrzymaniu W. S.został poddany badaniu urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu typu Alcosensor 074719, które o godz. 3.02 wykazało 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

W. S. ma 25 lat, ma wykształcenie średnie, z zawodu jest elektronikiem, jest rozwodnikiem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Jest osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku, podejmuje prace dorywcze osiągając dochód w wysokości około 500 zł miesięcznie, pozostaje na utrzymaniu matki i babci, z którymi wspólnie zamieszkuje.

W. S. po popełnieniu czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania był karany wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 24.02.2014r., sygn. VI K 7/14 za przestępstwo z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnień oskarżonego: k. 34, 49v – 50, 58, 211 – 213;

- zeznań świadków: A. K. k. 7 – 7v, R. W. k. 18 – 18v, Ł. S. k. 22 – 22v, E. M. k. 28v, 37, P. S. (2) k. 38v, R. G. k. 42, W. P. k. 48v, L. L. k. 94, K. Ł. k. 98v;

- dokumentów: notatki urzędowej k. 1, 2, 14, 20, protokołu użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu k. 3, protokołu oględzin k. 4 – 5, 15 – 16, 26 – 27, 51, protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie k. 6 – 7, 17 – 18, 21 – 22, protokołu przeszukania osoby k. 11 – 13, umowy użyczenia k. 43 – 44, protokołu przeszukania k. 64 – 65, 103 – 105, wyceny dot. telefonu demonstracyjnego k. 99, faktury k. 100, dokumentacji fotograficznej k. 109 – 112, 113 – 116, karty karnej. k. 120, informacji z UM Poznania k. 132 – 133, 134, 136, wywiadu środowiskowego k. 194 – 195, odpisu wyroku k. 196

- opinii KWP w Poznaniu HE-5480- 603/2014 z dnia 25.09.2014r. k. 147 – 154.

Oskarżony **W. S.** w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów jednocześnie złożył obszernie wyjaśnienia opisując przebieg zdarzeń związany z dokonanymi włamaniami oraz podrobieniem polskich banknotów i puszczeniem ich w obieg, jak również przedstawił motyw i sposób swojego działania. W wyjaśnieniach złożonych przed Sądem oskarżony przedstawił tożsamą wersję zdarzeń, złożył uzupełniające wyjaśnienia, w których odniósł się przede wszystkim do popełnionych przez siebie czynów i wyraził głęboki żal, nadto po odczytaniu wcześniejszych wyjaśnień podtrzymał je w całości.

Wyjaśnienia W. S. Sąd uznał za całkowicie wiarygodne. Były one rzeczowe, konsekwentne i szczegółowe, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się tworząc spójną i logiczną całość.

Fakt dokonania przez oskarżonego włamań oraz usiłowania ich dokonania znalazł potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonych A. K., Ł. S., R. G. i L. L., jak również protokołach oględzin oraz protokołach zatrzymania rzeczy, co przemawiało za uznaniem przedstawionego przez oskarżonego przebiegu zdarzeń za bezsporny.

Podobnie, co do zarzutu podrobienia i puszczenia w obieg fałszywych pieniędzy wyjaśnienia W. S. zostały pozytywnie zweryfikowane w oparciu o opinię sporządzoną przez Komendę Wojewódzką Policji w Poznaniu nr HE-5480-603/2014 z dnia 25.09.2014r., z której wynika, iż na dysku twardym komputera A.o numerze seryjnym (...), który miał służyć do podrobienia polskich banknotów ujawniono miniatury przedstawiające wizerunki banknotów polskich o nominale 10 zł i 50 zł, co w pełni potwierdza prezentowaną przez oskarżonego wersję zdarzeń.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania pokrzywdzonych **A. K., Ł. S. i R. G.**, którzy wskazali okoliczności ujawnienia dokonania kradzieży z włamaniem na ich szkodę, opisali powstałe uszkodzenia oraz podali wartość szkody. Zeznania te były rzeczowe, nadto w pełni korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonego, jak również rzeczowym materiałem dowodowym w postaci protokołów oględzin oraz protokołem przeszukania osoby i łącznie tworzyły spójną i logiczną całość.

Podobnie odnieść należało się do zeznań pokrzywdzonej **L. L.** i świadka **R. W.**, którzy potwierdzili fakt wybicia szyby w drzwiach salonu (...), a które to zeznania w świetle wyjaśnień oskarżonego i pozostałego materiału dowodnego uznać należało za bezsporne. Jednocześnie wskazać należy, iż L. L. (2) składając zeznania w toku postępowania

przygotowawczego nie potrafiła podać wartości telefonu komórkowego Samsung G. (...) stanowiącego przedmiot przypisanego oskarżonemu usiłowania dokonania kradzieży z włamaniem, co z uwagi na fakt, iż był to aparat w wersji demonstracyjnej należy uznać za zrozumiałe. Jednocześnie pokrzywdzona przedłożyła wycenę przedmiotowego aparatu (k.99) i powyższa wartość została przyjęta przez Sąd w dokonanych ustaleniach faktycznych.

Jako wiarygodne Sąd ocenił również zeznania świadka **E. M.**, która w sposób spójny i logiczny opisała okoliczności, w jakich dowiedziała się o dokonanym włamaniu do Salonu (...) oraz potwierdziła, iż żadne urządzenia nie zostały skradzione. Przedstawione przez świadka fakty korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie i jako takie uznać je należało za bezsporne. Odnosząc się natomiast do dokonanej przez świadka wyceny dotyczącej kosztu naprawy uszkodzonych drzwi do Salonu (...) Sąd uznał, iż nie odpowiadają one realiom rynkowym. Przedłożona, bowiem przez pokrzywdzoną L. L. faktura za naprawę drzwi opiewa na kwotę 420 zł brutto i jest to faktyczna cena dokonanej naprawy, którą Sąd przyjął w dokonanych ustaleniach faktycznych. Podkreślić przy tym należy, iż E. M. wskazywała, iż wyceny naprawy drzwi na kwotę około 2.500 zł dokonał szacunkowo R. L. – mąż L. L. i ta informacja stanowiła podstawę do złożenia przez nią zeznań tej treści. Powyższe zdaniem Sądu nie może dyskredytować zeznań świadka co do zasady, albowiem nie można dopatrzeć się w nich celowego i nieuprawnionego manipulowania faktami.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania świadka **W. P.**, która opisała okoliczności, w jakich zetknęła się z próbą puszczenia w obieg banknotu, co do którego miała uzasadnione podejrzenie, iż jest podrobiony. Zeznania świadka były spójne, logiczne i rzeczowe, a Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich prawdziwości.

Zeznania świadków **P. S. (1)** i **K. Ł.** miały drugorzędne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie i w związku z tym Sąd odstąpił od ich szczegółowego omawiania.

Na przymiot wiarygodności zasługiwała opinia z zakresu badań kryminalistycznych sprzętu informatycznego i cyfrowych nośników danych sporządzona przez Laboratorium Kryminalistyczne Komendy Wojewódzkiej Policji w Poznaniu nr HE-5480- 603/2014 z dnia 25.09.2014r. która wykonana została z pełną starannością, przez osoby posiadające odpowiednie przygotowanie fachowe, była spójna w swoich wnioskach, a Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania jej rzetelności. Przedmiotowa opinia stanowiła obiektywne źródło weryfikacji prawdziwości wyjaśnień oskarżonego i w związku z tym stanowiła istotny dowód w oparciu o który Sąd dokonał ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

W pełni wiarygodnymi były w ocenie Sądu również zgromadzone w toku całego postępowania dokumenty. Ich autentyczność, wiarygodność ani wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie, dowodów tych nie kwestionowały także strony w toku procesu, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Poddając merytorycznej ocenie zasadność zarzutów postawionych oskarżonemu W. S. Sąd uznał, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż dopuścił się on popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, aczkolwiek konieczne było dokonanie modyfikacji w zakresie przyjętej przez Oskarżyciela kwalifikacji prawnej.

Przestępstwo z art. 279 §1 kk jest przestępstwem powszechnym. Zachowanie sprawcy przedmiotowego przestępstwa polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, przy czym zabór musi być dokonany z włamaniem. Przez zabór należy przy tym rozumieć wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we władanie przez sprawcę, przy czym wyjęcie rzeczy spod władztwa musi nastąpić wbrew woli osoby nią dysponującej. Włamanie oznacza natomiast zachowanie polegające na usunięciu przeszkody, stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu, jeżeli tylko z charakteru zabezpieczenia bez wątplenia wynika zamiar właściciela czy użytkownika niedopuszczenia do niego niepowołanych osób.

Przestępstwo z art. 279 §1 kk jest przestępstwem kierunkowym, gdyż ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy ukierunkowane było na określony cel, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej, a więc włączenie przez sprawcę rzeczy do swojego majątku z zamiarem trwałego pozbawienia właściciela rzeczy możliwości swobodnego nią dysponowania w związku z czym może zostać popełnione tylko w formie zamiaru bezpośredniego.

Z ustaleń poczynionych w toku postępowania wynika, iż W. S. śrubokrętem wybił szybę w przednich prawych drzwiach samochodu O. (...) o nr rej. (...), a po dostaniu się do wnętrza zabrał klucz specjalistyczny do rur o wartości 100 zł i oddalił się z miejsca włamania. W ten sam sposób przełamał zabezpieczenie w samochodzie marki S. (...) o nr rej. (...), z którego dokonał kradzieży latarki o wartości 30 zł.

Ponadto W. S. za pomocą uprzednio skradzionego klucza specjalistycznego rozbił szybę w drzwiach wejściowych salonu (...), z którego zamierzał dokonać kradzieży aparatu telefonicznego Samsung G. (...). Oczywiście jest, iż oskarżony swoim działaniem zmierzał bezpośrednio do dokonania, a jego działania zostały przerwane z uwagi na interwencję osób trzecich i skutkowałą ucieczką z miejsca zdarzenia. W. S. po przełamaniu zabezpieczenia nie zdążył pozbawić osoby uprawnionej władztwa nad rzeczą i nie objął jej we władanie, a tym samym nie wypełnił ustawowych znamion zaboru rzeczy. Brak powyższych elementów oznacza, iż jego zachowanie nie doprowadziło do powstania opisanego jako znamię przestępstwa skutku i w związku z tym nie stanowi dokonania, lecz spełnia znamiona usiłowania zaboru cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia.

W. S. postanowił również dokonać kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) w celu jego sprzedaży i uzyskania środków finansowych. W tym celu przy użyciu śrubokręta wybił prawą szybę w przednich drzwiach pojazdu, po czym wsiadł do samochodu z zamiarem uruchomienia silnika. Nie znał jednak sposobu uruchomienia silnika bez klucza, nie posiadał również stosownych narzędzi, którymi mógł dokonać tej czynności, w związku z czym wysiadł z samochodu i się oddalił.

Również w tym przypadku działanie oskarżonego zakończyło się w stadium usiłowania. W. S. po przełamaniu zabezpieczenia nie dokonał zaboru pojazdu w celu jego przywłaszczenia, albowiem jakkolwiek pozbawił osobę uprawnioną władztwa nad rzeczą to nie objął jej we władanie. Co więcej Sąd przyjął, iż było to usiłowanie nieudolne.

Usiłowanie nieudolne jest odmianą usiłowania i w związku z tym musi wyczerpywać wszystkie znamiona usiłowania z modyfikacją jedynie wynikającą z istoty nieudolnego charakteru zachowania się sprawcy. W szczególności sprawca musi działać w zamiarze popełnienia czynu zabronionego i zachowanie jego musi przyjąć postać bezpośredniego zmierzania do dokonania tego czynu. Sprawca musi przystąpić do realizacji ostatniej czynności mającej doprowadzić do realizacji zamierzonego czynu. "Bezpośredniość zmierzania" należy rozumieć na gruncie usiłowania nieudolnego w ten sposób, że gdyby sprawca nie działał pod wpływem błędu, to stopień zaawansowania realizacji zamiaru popełnienia czynu zabronionego stwarzałby dla dobra prawnego realne niebezpieczeństwo. Brak dokonania czynu zabronionego jest, w przypadku usiłowania nieudolnego, wynikiem niemożności popełnienia w zaistniałych warunkach tego czynu ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim zamierzonego czynu zabronionego albo ze względu na użycie przez sprawcę środka nienadającego się do realizacji przyjętego zamiaru.

(vide: A. Zoll, Komentarz, Kantor Wydawniczy Zakamycze 2004)

W. S. działał w zamiarze przywłaszczenia pojazdu o czym świadczy przełamanie zabezpieczenia, jednakże jego zachowanie ocenić należało jako nieudolne. Oskarżony nie uświadamiał sobie, iż przy użyciu posiadanych narzędzi nie będzie mógł uruchomić silnika pojazdu, co więcej nie wiedział nawet w jaki sposób powinien to zrobić. Jakkolwiek nieporadność konkretnego sprawcy nie wyczerpuje znamienia usiłowania nieudolnego o tyle użycie nieodpowiedniego narzędzia przesądza, iż w rozpatrywanym przypadku brak było realnego zagrożenia dla dobra prawnego.

Od strony podmiotowej oskarżony każdorazowo działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, albowiem w dwóch wypadkach dokonał, a w dwóch chciał dokonać kradzieży z włamaniem, a pozyskanymi w ten sposób przedmiotami chciał rozporządzić jak właściciel tzn. spieniężyć je w celu pozyskania środków finansowych.

Biorąc pod uwagę, iż w odniesieniu do kradzieży z włamaniem do samochodu O. (...) o nr rej. (...) i S. (...) o nr rej. (...) oskarżony działał w krótkich odstępach czasu tj. w nocy z 31 sierpnia 2013r. na 01 września 2013r., a nadto w podobny sposób tzn. przy użyciu śrubokrętu rozbijał szybę w drzwiach pojazdu, dostawał się do wnętrza, a następnie dokonywał zaboru przedmiotów w nich się znajdujących Sąd przyjął, iż czy te stanowiły ciąg przestępstw.

Jednocześnie zdaniem Sądu Okręgowego czyny polegające na usiłowaniu dokonania kradzieży z włamaniem do samochodu marki M. (...) nr rej. (...) oraz do salonu (...) nie mogły zostać uznane za ciąg przestępstw.

Ważne jest, bowiem zastrzeżenie, że podobny sposób, o których mowa w art. 91 § 1 k.k. oznacza zawężenie składających się na ciąg przestępstw w odniesieniu do wymogu tożsamości kwalifikacji prawnej i mamy z nim do czynienia wówczas, gdy sprawca wykorzystuje powtarzającą się sytuację (np. okradając zaparkowane na parkingu samochody), a sposób jego działania jest w każdym przypadku zbliżony (np. przestępstwa popełniane są przy użyciu takich samych lub podobnych narzędzi). Nie będzie więc można mówić o podobnym sposobie popełnienia np. dwóch kradzieży z włamaniem, z których pierwsza jest włamaniem do samochodu prowadzącym do kradzieży radiodiodniarki, druga zaś to włamanie do mieszkania i wyniesienie z niego kosztownych przedmiotów.

vide: A. Zoll (w:) G. Bogdan (i in.), Kodeks karny. Część ogólna..., 2004, s. 572

W przypadku usiłowania dokonania przez W. S. dwóch kradzieży z włamaniem, z czego jedna dotyczyła zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego, a druga aparatu telefonicznego ze sklepu nie można mówić o podobnych okolicznościach i sposobie działania, co wykluczało możliwość zastosowania konstrukcji ciągu przestępstw.

Penalizowane w art. 310 § 1 k.k. zachowanie polega na podrabianiu lub przerabianiu polskiego, albo obcego pieniądza, innych środków płatniczych, albo dokumentów uprawniających do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierających obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce lub usuwaniu z nich oznak umorzenia.

Przez pieniądze rozumie się znaki pieniężne (banknoty i monety) stanowiące prawny środek płatniczy, przy czym ochronie na podstawie omawianych przepisów podlegają zarówno polskie, jak i obce (zagraniczne) pieniądze i inne środki płatnicze.

Czynność wykonawcza polega na podrabianiu lub przerabianiu wskazanych przedmiotów bądź na usuwaniu z nich oznaki umorzenia. Podrabianie oznacza wytworzenie przedmiotu imitującego pieniądź (banknot lub monetę), inny środek płatniczy lub dokument określony w omawianym przepisie. "Przerobienie" pieniądza, innego środka płatniczego lub dokumentu polegać będzie na zmianie jego dotychczasowego kształtu, treści, formy czy użytego do wytworzenia materiału w taki sposób, by przystosować go do nowego przeznaczenia i użycia za autentyczny.

Przez „puszczenie w obieg” o którym mowa w art. 310 §2 k.k. należy rozumieć przekazanie innej osobie lub instytucji, przy czym cel tego działania nie należy do istoty przestępstwa. Puszczaniem w obieg jest np. wręczenie fałszywego pieniądza jako prezentu, dokonanie nim zapłaty za towar lub usługę, posłużenie się sfalszowanym dokumentem w stosunkach gospodarczych itp.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż W. S. korzystając z komputera przenośnego marki A. zeskanował banknoty polskie o nominale 10 zł i 50 zł, następnie w celu nadania im bardziej autentycznego wyglądu dokonał ich obróbki w programie graficznym (...), po czym na drukarce atramentowej marki E. wydrukował trzy banknoty o nominale 10 zł i dziewięć banknotów o nominale 50 zł przy czym od początku jego zamiarem było posłużenie się podrobionymi banknotami podczas dokonywania zakupów. Realizując swój plan oskarżony kilka dni po wydrukowaniu fałszywych banknotów zapłacił banknotem dziesięciozłotowym za zakupione artykuły spożywcze. Około tygodnia później robiąc zakupy w sklepie (...) ponownie zapłacił podrobionym banknotem o nominale 10 zł. Kilka dni później kolejny podrobiony banknot dziesięciozłotowy oskarżony wydał płacąc za bilet kolejowy, jak również zapłacił w komisie

ośmioma banknotami o nominale 50 zł za telefon komórkowy (...). Ostatni banknot o nominale 50 zł oskarżony wydał na początku marca 2013r. kupując napój w sklepie spożywczym w M..

Oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim podrobienia polskich banknotów i puszczenia ich w obieg, a tym samym wyczerpał znamiona strony podmiotowej przypisanych mu czynów.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego opisane w punktach 5 i 6 aktu oskarżenia stanowiło w istocie jeden czyn zabroniony – czyn ciągle opisany w art. 12 k.k.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem o kumulatywnym zbiegu przepisów z § 1 i 2 art. 310 k.k. można i należy mówić wtedy, gdy sprawca podrobienia lub przerobienia pieniędzy lub dokumentów działa ze z góry powziętym zamiarem, by te podrobione lub przerobione przez siebie pieniądze lub dokumenty puścić w obieg, a następnie ten zamiar realizuje i gdy ponadto czynnościom tym towarzyszy bezpośrednio zwartość czasowa.

vide: wyrok SN z dn. 24.04.1976 r., II KR 56/76, OSNPG 1976/11/102, wyrok SA w Gdańsku z dn. 17.01.2013r., II AKa 471/12, LEX nr 1267214, KZS 2013/5/70.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, że W. S. drukując podrobione banknoty w styczniu 2013r. miał plan by puścić je w obieg w czasie dokonywania zakupów i uczynił to w okresie do marca 2013r.

Z wyjaśnień złożonych przez W. S. w toku całego postępowania karnego wynika jednoznacznie, iż jego zamiarem było wprowadzenie do obrotu podrobionych przez siebie pieniędzy. Od samego początku działał z góry powziętym zamiarem i systematycznie go realizował.

Z całą pewnością został też spełniony drugi z warunków koniecznych dla uznania zachowań oskarżonego za czyn ciągle, a mianowicie odstępy czasu dzielące zachowania oskarżonego, które można niewątpliwie określić jako krótkie.

W orzecznictwie podkreśla się, iż mimo nieprecyzyjnego charakteru powyższej przesłanki przedmiotowej przyjęcia czynu ciągłego i związaną z tym konieczność jej doprecyzowania przez orzecznictwo, za „krótkie odstępy czasu” można z pewnością uznać okres trwający kilka miesięcy (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29.09.2010 r., III KK 60/10 LEX 621185). Pomocne dla interpretacji pojęcia „krótkich odstępów czasu” jest uregulowanie przyjęte w przepisie art. 6 § 2 k.k.s. („za krótki odstępek czasu uważa się okres do 6 miesięcy”). Wprawdzie przepis ten dotyczy z oczywistych względów przestępstw skierowanych przeciwko finansowym interesom Skarbu Państwa, niemniej jednak można uważać go za wskazówkę ustawodawcy co do rozumienia terminu „krótki odstępek czasu” użytego również w innych ustawach, a w tym w Kodeksie karnym (tak trafnie w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9.03.2006 r., VKK 271/05, OSNKW 2006, z. 5, poz. 50 oraz Komentarz do art.12 kodeksu karnego [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2010, wyd. III; Komentarz do art.12 kodeksu karnego [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV). Przyjmując przedstawioną wskazówkę interpretacyjną za trafną, orzekający Sąd uznał, że na tle realiów rozpoznawanej sprawy, przy uwzględnieniu istnienia opisanych powyżej znamion podmiotowych charakteryzujących czyn ciągle, zasadnym jest uznanie, że zachowanie W. S. na przestrzeni czasu od stycznia 2013r. do marca 2013r. charakteryzowało się działaniem „w krótkich odstępach czasu” albowiem przerwa między poszczególnymi zachowaniami nie przekraczała 6 miesięcy.

Jednocześnie Sąd przyjął, iż czyn oskarżonego stanowił wypadek mniejszej wagi.

O uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego, przewidzianego w przepisie wyodrębniającym wypadek mniejszej wagi w kategorii przestępstw określonego typu.

vide: postanowienie SN z dn. 13.06.2002r., V KKN 544/00, OSNKW 2002/9-10/73, Lex: 54961, wyrok SA we Wrocławiu z dn. 30.01.2014r., II AKa 437/13, LEX nr 1439343.

Uznając czyn oskarżonego za wypadek mniejszej wagi Sąd wziął pod uwagę, iż decyzja oskarżonego o podrobieniu i puszczeniu w obieg podrobionych banknotów wynikała z trudnej sytuacji materialnej, w jakiej znalazł się W. S.. Istotne było również, iż oskarżony po jednorazowym wydrukowaniu 12 banknotów i skutecznym puszczeniu ich w obieg, pomimo takiej możliwości, nie podjął kolejnych działań zmierzających do wytworzenia następnej partii fałszywych pieniędzy, co wskazuje na incydentalny charakter jego zachowania i świadczy o świadomości jego naganności. Co więcej pozwala przyjąć, iż podrabianie i puszczenie w obieg fałszywych pieniędzy nie stało się dla oskarżonego metodą na życie. Dla oceny zachowania W. S. istotne znaczenie miała również nieduża wartość nominalna fałszywych banknotów, które oskarżony podrobił i wprowadził do obiegu, co miało wpływ na ograniczony zakres naruszenia dobra prawnego jakim jest obrót pieniędzmi.

Powyższe okoliczności, zdaniem Sądu pozwalały uznać, iż społeczna szkodliwość czynu przypisanego W. S. była nieznaczna, co uzasadniało kwalifikację jego zachowania jako wypadku mniejszej wagi.

Zatem, skoro przestępne zachowania oskarżonego polegające na podrobieniu polskich pieniędzy i puszczeniu ich w obieg były realizowane w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, nadto stanowiły wypadek mniejszej wagi to zachowanie oskarżonego opisane w punktach 5 i 6 aktu oskarżenia należało uznać za jeden czyn ciągły wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 310 § 1 k.k. i art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 310 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na względzie następujące okoliczności:

Sąd Okręgowy uznał, iż współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu oraz do stopnia jego zawinienia będą następujące kary:

- za ciąg przestępstw kwalifikowanych z art. 279 §1 k.k. – kara 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn drugi kwalifikowany z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. – kara 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn trzeci kwalifikowany z art. 13 §2 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. – kara 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn czwarty kwalifikowany z art. 310 §1 k.k. i art. 310 §2 k.k. w zw. z art. 310 §3 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §2 k.k. kara 120 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 10 zł.

Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art. 53§1 i §2 k.k. oraz art. 115§2 k.k. kwestię wymiaru kary za wszystkie przypisane W. S. przestępstwa, jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz złożenie wyczerpujących wyjaśnień, które jako w pełni wiarygodne stanowiły podstawę poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Podkreślić przy tym dodatkowo należy, iż W. S. dobrowolnie ujawnił przed organami ścigania fakt i okoliczności popełnienia przestępstwa odrobienia polskich banknotów i puszczenia ich w obieg narażając się na odpowiedzialność karną za czyn stanowiący zbrodnię, jednocześnie tłumacząc swoją decyzję chęcią ujawnienia wszystkich popełnionych przez siebie czynów karalnych. Oskarżony wyraził nadto szczery żal i ubolewanie oraz zadeklarował dalsze życie w poszanowaniu porządku prawnego.

Okolicznością łagodzącą odnośnie popełnionych przestępstw kradzieży z włamaniem był dodatkowo fakt, że dwa czyny nie wyszły poza granice usiłowania, w tym jedno z nich było usiłowaniem nieudolnym, co do pozostałych dwóch nieznaczna wartość skradzionych przedmiotów oraz ich odzyskanie i zwrot pokrzywdzonym.

Okolicznością obciążającą co do przestępstw z art. 279 §1 k.k. był fakt działania W. S. w stanie nietrzeźwości, który niewątpliwie stanowił czynnik spustowy i ograniczył kontrolę oskarżonego nad własnym postępowaniem, którego wynikiem było naruszenie porządku prawnego.

W odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie 3 i 4 wyroku Sąd zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary.

W tym miejscu wskazać należy, iż instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary w sprawach o przestępstwa z art. 310 § 1 i 2 k.k. mogła zostać zastosowana przez Sąd na podstawie art. 60 §4 k.k. lub na podstawie art. 310 § 3 k.k. przy czym do zastosowania art. 310 § 3 k.k. jako podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary konieczne było uznanie czynów z art. 310 § 1 i 2 k.k. za wypadki mniejszej wagi, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Sąd jako podstawę nadzwyczajnego złagodzenia kary przyjął art. 310 §3 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt. 2 k.k. Wskazać należy, iż Prokurator złożył wniosek o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 §4 k.k. jedynie, co do zarzuczonego oskarżonemu czynu kwalifikowanego z art. 310 §1 k.k., natomiast wniosek taki nie został sformułowany odnośnie pozostałych zarzuczonych oskarżonemu przestępstw. Biorąc pod uwagę powyższe brak jest konsekwencji Prokuratora w zakresie formułowania wniosków dotyczących zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, która to instytucja w sposób oczywisty może odnosić się do wszystkich czynów objętych postępowaniem karnym, a nie jedynie do tych, które ujawnił podejrzany wobec organów ścigania. Tym samym wywodzić należy, iż wniosek złożony przez Prokuratora w trybie art. 60 §4 k.k. miał na celu wskazanie podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary jedynie, co do zbrodni z art. 310 §1 k.k., nie miał zaś stanowić pełnego premiowania sprawy za jego postawę procesową. Biorąc powyższe pod uwagę zastosowanie instytucji wyrażonej w art. 60 §4 k.k. co do jednego czynu stanowiłoby zdaniem Sądu oczywistą niekonsekwencję i sprzeczne byłoby z poczuciem sprawiedliwości.

Wymierzając oskarżonemu za czwarty z przypisanych mu czynów obok kary pozbawienia wolności karę grzywny Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw. Ustalona wysokość stawek dziennych w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu – wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających.

Faktem jest, iż oskarżony pracuje jedynie dorywczo i pozostaje na utrzymaniu matki i babci, jak również nie posiada żadnego majątku, jednakże jest młodym, zdrowym mężczyzną, zdolnym do pracy zarobkowej, nie posiada nikogo na utrzymaniu tak więc ma realną możliwość podjęcia pracy, a tym samym przy dołożeniu określonych starań ma faktyczne możliwości na zdobycie środków na zapłatę orzeczonej przez Sąd grzywny, która w sferze materialnej pozwoli mu odczuć naganność jego poczynań.

Jeśli chodzi o stawkę dzienną Sąd wziął pod uwagę sytuację majątkową oskarżonego i jego możliwości zarobkowe uznając, iż karę grzywny w orzeczonym wymiarze oskarżony będzie mógł wykonać.

Odnosząc się natomiast do wymiaru kary łącznej, podkreślić należy, iż jej granice są ściśle wytyczone, przy czym dolną granicę stanowi najwyższa z wymierzonych kar za zbiegające się przestępstwa – zasada absorpcji, granice górną stanowi natomiast suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa – zasada kumulacji.

Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Wymierzając karę łączną Sąd powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest odległy lub w ogóle go brak.

vide: wyrok SA w Krakowie z dn. 26.04.1994r, II AKr 26/94, KZS 1994/5/14

Popelnienie przestępstw podobnych w bliskich odstępach czasu, na szkodę tego samego pokrzywdzonego uzasadnia znaczną absorpcję w wymiarze kary łącznej.

vide: wyrok SA w Krakowie Akr dn. 07.03.1991r, II AKr 15/91, KZS 1991/3/12

Jednocześnie popełnienie wielu przestępstw jest czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z zasady absorpcji

vide: wyrok SA w Łodzi z dn. 20.09.2001r, II AKa 154/01, Prok. I pr. 2002/4/26.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy podkreślić należy, iż Sąd mógł orzec wobec oskarżonego W. S. karę łączną w granicach od 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z wymierzanych kar) do 4 lat pozbawienia wolności (suma wymierzonych kar).

Łącząc wymierzone oskarżonemu kary i wymierzając karę łączną 2 lat pozbawienia wolności Sąd zastosował częściowo zasadę absorpcji, częściowo zasadę kumulacji.

Za zastosowaniem zasady absorpcji przemawiał bliski związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Związek przedmiotowy w stosunku do przestępstw kradzieży z włamaniem wynikał z bardzo bliskiego związku czasowego i miejscowego, albowiem oskarżony działał w C. w ciągu zaledwie kilku godzin tj. w nocy z 31 sierpnia na 01 września 2013r., wszystkie czyny popełnione zostały w podobny sposób i przy użyciu tożsameso narzędzia. Nadto w odniesieniu do wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu godziły one w tożsame dobro prawne tj. mienie, a dodatkowo w bezpieczeństwo obrotu pieniędzmi i papierami wartościowymi. Dodatkowo wszystkie przestępstwa popełnione zostały umyślnie w zamiarze bezpośrednim i wynikały z tożsamych pobudek (chęć uzyskania środków finansowych na zaspokojenie potrzeb życiowych) co wskazuje również na bliski związek podmiotowy.

Wskazać należy również, iż W. S. przed popełnieniem przypisanych mu niniejszym wyrokiem czynów nie był karany, co stanowić winno dodatni czynnik prognostyczny i przemawiać również za zastosowaniem w znacznym zakresie zasady absorpcji.

Zastosowanie zasady kumulacji znalazło natomiast uzasadnienie w tym, iż przypisanego oskarżonemu przestępstwa popełnione zostały na szkodę różnych pokrzywdzonych.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego wymierzoną W. S. przy zastosowaniu zasady absorpcji karę, należy uznać za sprawiedliwą. Takie ukształtowane kary łącznej pozbawienia wolności czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do oskarżonego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw.

W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony zasługiwał również na zastosowanie wobec jego osoby dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności w oparciu o art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Oskarżonego W. S. nie sposób zasadnie zaliczyć do sprawców niepoprawnych, w przypadku których tylko bezwzględna i najsurowsza rodzajowo kara może go wdrożyć do przestrzegania norm porządku prawnego. Oskarżony był dotychczas jeden raz karany i to po popełnieniu czynów osądzonych w niniejszej sprawie, co jednakże z uwagi na jego bardzo młody wiek samo w sobie nie przesądza o incydentalnym charakterze popełnionych przez niego czynów. Istotnym jest natomiast, iż oskarżony w toku postępowania wyraźnie odciął się od swoich przestępczych zachowań i ocenił je bardzo krytycznie, czemu dał wyraz również w swojej postawie procesowej przyznając się do zarzuconych mu czynów, jak i tych o których ograny ścigania nie miały wiedzy. Od chwili uchylenia tymczasowego aresztowania W. S. w istotny sposób zrewidował swoją postawę, również przeprowadzony odnośnie oskarżonego wywiad środowiskowy nie dostarczył żadnych informacji stawiających jego osobę w negatywnym świetle.

W końcu podkreślenia wymaga, iż oprócz dolegliwości finansowej, jaka wynika dla oskarżonego ze skazania w niniejszej sprawie, oskarżony poniósł również realną dolegliwość polegającą na pozbawieniu wolności, gdyż był tymczasowo aresztowany przez okres ponad trzech tygodni.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego, wszystkie powyższe okoliczności przemawiały za uznaniem, iż przypadku W. S. zachodzą podstawy warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, której

zastosowanie nie będzie w przypadku oskarżonego aktem pobłażania, ale sankcją sprawiedliwą. Nie uległo natomiast wątpliwości, że w stosunku do osoby oskarżonego konieczne było zapewnienie możliwości weryfikacji pozytywnych zmian w jego postawie poprzez określenie okresu próby na maksymalny okres przewidziany w art. 70 §1 pkt 1 k.k., tj. na okres 5 lat.

Sąd oddał W. S. pod dozór kuratora sądowego, który stwarza możliwość wychowawczego oddziaływania na oskarżonego, jednocześnie daje realną możliwość kontroli jego funkcjonowania w warunkach wolnościowych.

Jednocześnie na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie, tj. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 01.09.2013r. do dnia 24.09.2013r. uznając ją za wykonaną w wymiarze 48 stawek dziennych.

Na podstawie art. 45 § 1 kk Sąd Okręgowy zobowiązany był do orzeczenia wobec W. S. środka karnego przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z popełnionego przestępstwa przypisanego mu w punkcie 4 wyroku. Oskarżony podrobił, a następnie puścił w obieg banknoty o wartości nominalnej 480 zł. Płacąc fałszywymi banknotami uzyskał w zamian towar, który stanowił nienależne świadczenie i stanowił realną korzyść materialną.

Podsumowując, Sąd Okręgowy pragnie stwierdzić, iż tak ukształtowany rozmiar sankcji karnej będzie wystarczający dla uzmysłowienia oskarżonemu nieopłacalności popełniania przestępstw, utwierdzi go w deklarowanej negatywnej ocenie swoich przestępczych czynów i spełni swoje zadanie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego R. G. w kwocie 100 zł oraz PHU (...) w kwocie 2.500 zł z tytułu zniszczenia szyby w drzwiach bocznych samochodu marki M. oraz drzwi wejściowych do salonu (...).

Wskazać należy, że do znamion przestępstwa włamania określonego w art. 279 § 1 k.k. należy, obok kradzieży mienia, usunięcie przeszkody materialnej zamykającej dostęp do tego mienia. Przestępstwo to, jakkolwiek obejmuje dwie czynności wykonawcze, z których każda mogłaby być przyjęta jako wyczerpująca znamiona odrębnych przestępstw z art. 288 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k., w istocie stanowi jeden czyn jako zdarzenie faktyczne i jedno przestępstwo o surowszej kwalifikacji z uwagi na to, że zabór mienia związany jest z usunięciem przeszkody materialnej.

vide: wyrok SN z dn. 06.11.2003r., II KK 5/03, LEX nr 82307

Wobec tego przestępstwo kradzieży z włamaniem może pozostawać w zbiegu właściwym z przestępstwem zniszczenia mienia, gdy sprawca dopuszczający się włamania, a następnie kradnący rzeczy zabezpieczone w pomieszczeniu, przełamując zabezpieczenie, wyrządza w mieniu pokrzywdzonego szkodę, której wysokość jest nieporównywalnie wyższa od szkody wyrządzonej kradzieżą, gdyż to dopiero pozwala oddać zawartość bezprawia poddawanego prawnokarnej ocenie czynu.

vide: wyrok SN z d. 22.11.1994 r., II KRN 227/94, Lex: 20711

Prokurator formułując zarzuty w niniejszej sprawie nie znalazł podstaw do przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji z art. 279 §1 k.k. i art. 288 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w odniesieniu do czynów zarzucanych oskarżonemu w punktach od 1 – 4 aktu oskarżenia. Tym samym brak było materialnej podstawy do orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody wynikającej ze zniszczenia mienia, albowiem zniszczenie mienia nie należy do znamion ustawowych przestępstwa kradzieży z włamaniem.

Dodatkowo należy wskazać na niekonsekwencję Oskarżyciela w zakresie opisu czynów zarzucanych oskarżonemu w punktach od 1 do 4 i przyjętej kwalifikacji prawnej (co do czynu 1 i 2 brak w opisie czynu uszkodzeń spowodowanych włamaniem, pomimo ich ewidentnego zaistnienia, co do czynu 3 i 4 pomimo opisu uszkodzeń brak przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji prawnej), jak również domaganie się orzeczenia obowiązku naprawienia szkody jedynie w

odniesieniu do dwóch pokrzywdzonych, pomimo zniszczenia mienia we wszystkich czterech przypadkach. Niezasadne było również domaganie się orzeczenia na rzecz pokrzywdzonej L. L. obowiązku naprawienia szkody w kwocie 2.500 zł, gdzie w sposób bezsporny ustalono, iż koszt naprawy drzwi wyniósł 420 zł brutto.

Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci komputera przenośnego marki A. o nr seryjnym (...) wraz z kablem zasilającym, albowiem służył on do podrobienia polskich pieniędzy, a którego obligatoryjny charakter wynika z art. 316 §1 k.k.

Jednocześnie na podstawie art. 230 §2 k.p.k Sąd orzekł o zwrocie E. S., jako właścicielce dowodu rzeczowego w postaci torby koloru czarnego – zatrzymanego w trakcie przeszukania mieszkania w P. przy ul. (...), z uwagi na jego zbędność dla postępowania karnego.

Mając na uwadze sytuację majątkową i ograniczone możliwości zarobkowe oskarżonego, uwzględniając jednocześnie wysokość orzeczonych wobec niego kar i środków karnych o charakterze pieniężnym Sąd Okręgowy zwolnił W. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym nie wymierzył mu opłaty uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

SSR del. do SO Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Odnotować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć Prokuratorowi.
3. Za 14 dni od doręczenia lub z apelacją.

Poznań, dn. 22.01.2015r

SSR del. do SO Izabela Dehmel